

[Per Federspiel.]

der blev stillet, om at der burde skabes friere adgang til andre medlemmers kapitalmarkeder, kunne man enes om. Det siges her, at spørgsmålet burde undersøges med henblik på drøftelser på et senere tidspunkt. Det er en ganske karakteristisk vending, der går igen henved en snes steder i Salt-sjöbadenmemorandummet.

Lad mig sige så meget, at bortset fra bestemmelserne om rytmen i de indbyrdes toldnedsættelser og i den gradvise afvikling af importkvoterne er praktisk talt alle bestemmelser om dette fællesskabs funktioner overladt til senere forhandlinger.

Det er altså dette grundlag, man nu stiller den danske befolkning over for med krav om principiel tilslutning inden den 20. juli. Man må dog med rette kunne spørge: hvorfor dette hastværk? Hvilke interesser er det, der så kategorisk fordrer en afgørelse netop nu? Hvis meningen skulle være hurtigt at tilvejebringe et grundlag for de bredere europæiske forhandlinger, så er kravet i hvert fald helt ubegrundet. De oplysninger, der foreligger om drøftelserne mellem den franske og den tyske regering, tyder ikke på, at der inden for en nærmere fremtid er nogen mulighed for at samle de seks Romtraktatlande om nogen fælles indstilling til det større europæiske spørgsmål på det grundlag, der blev afivet i efteråret. Hermed er stadig ikke sagt, at der ikke skulle kunne findes en anden løsning, men en sådan løsning har man ikke i tankerne. Jeg har den største respekt for den højtærede udenrigsminister, og jeg har ingen grund til at nære tvivl om det ærede medlem hr. Per Hækkerups evner, men at de skulle være i stand til at opvække en afdød, tvivler jeg dog om, for det, der her er tale om, er jo at opvække en politisk tanke, der definitivt og uigenkaldeligt afgik ved døden sidste år.

Der må ny fantasi til, nyt initiativ. Man må lytte så meget til udviklingen, at man kan se, at den eneste vej frem, den

eneste politisk mulige vej frem, var den, der viste sig omkring nytårsskiftet; her var andre metoder: en form for tilknytning mellem det ydre område og de seks efter de retningslinjer, som var skabt af de seks. Nogen anden vej findes ikke. Nogen anden vej tror jeg ikke på. Det er også ganske åbenbart, at det udvalg under den europæiske kommission, der netop skulle arbejde med nye planer om en tilknytning mellem de seks og det øvrige Europa, mere eller mindre har indstillet sit arbejde, fordi den jo må se, at man inden for de syv stadig arbejder ud fra en forældet tankegang; og så længe dette står på, er der ikke nogen mulighed for forhandling.

Det vil derfor heller ikke undre, at de kloge inden for de seks, den tyske regerings erfarne medlemmer, har lagt det meget kategoriske råd frem, at man dog udsatte afgørelsen i denne sag, at man ikke forhastede sig, at man ventede, indtil klimaet blev et andet, det klima, som også den højtærede udenrigsminister talte om. Man har villet vinde tid, inden handelskrigen brød ud, og om muligt søge at påvirke regeringen i Frankrig, hvis økonomi jo stadig bedres, og hvis problemer som følge deraf stadig formindskes. Endelig må man også huske på, at der er et helt år, til disse foranstaltninger skal træde i kraft. Er det virkelig nødvendigt af politiske grunde at haste sådan? Er man så angst for, at dette spinkle grundlag skal smuldre, at man vil presse en afgørelse igennem, inden den overhovedet er gennemprøvet? Men alle disse advarsler, der også er kommet fra toneangivende kredse hos de seks, har man altså ikke villet lytte til. Man er fra britisk side endog gået så vidt, at man har stillet som betingelse for de indrømmede sikringer på det engelske marked, at Danmark principielt tiltrådte beslutningen om det ydre frihandelsområde inden den 20. juli.

Alt dette kan kun understrege mit partis altovervejende betænkelighed ved den forjagede politik, der nu skal gennemføres. Vi ville ikke være bragt i denne situation,